

CELE DOUĂ FIRI

George Cutting

© GBV 1990

Afirmațiile Bibliei și sentimentele noastre

„Altădată eu credeam că aș fi mîntuit, dar acum încep să mă tem că la urma urmei n-a fost decît o închipuire, căci, departe de a mă simți mai bun, mai degrabă mă simt mai rău ca înainte de întoarcerea mea la Dumnezeu.”

Persoanele care vorbesc în felul acesta nu sînt tulburate de păcatele lor, ci sînt foarte descurajate, descoperind puțin cîte puțin că nașterea din nou n-a îmbunătățit deloc firea lor rea, care li se pare chiar mai rea ca înainte de a se fi întors la Dumnezeu. De aici, o mulțime de eforturi inutile pentru a îmbunătăți firea aceasta, eforturi care nu fac decît să agraveze starea aceasta tristă. Și o astfel de stare de suflet oferă lui Satan o ocazie bună ca să ne străpungă cu săgețile lui arzătoare; ne face să ne gîndim că sîntem niște fățarnici, care mărturisim că sîntem ceea ce știm că nu sîntem; și că am face mai bine să părăsim lupta și să ne arătăm în lumina noastră adevărată, să mărturisim că niciodată nu ne-am întors la Dumnezeu.

Cît zbucium, cîtă amărăciune morală pricinuiesc astfel de atacuri ale Celui Rău, atîta timp cît adevărul eliberării de păcat nu este cunoscut! Cei care au trecut într-adevăr pe aici, numai ei pot să-i înțeleagă amărăciunea de nespus. Dorința de a le veni în ajutor ne-a făcut să scriem aceste rînduri.

Cînd Dumnezeu arată un fapt în Cuvîntul Său, noi trebuie să-l acceptăm și să-l credem, chiar dacă rațiunea noastră nu l-ar putea înțelege și el nu s-ar potrivi cu experiența noastră. Numai Dumnezeu este Cel care ne poate da înțelesul lucrurilor și, la timpul Lui, El va face ca toate să fie înțelese sufletului care așteaptă toate de la El. Și chiar dacă El ar socoti că nu este cazul să ne facă să înțelegem, datoria noastră este totdeauna să credem, deoarece Dumnezeu nu Se poate înșela. Capitolul 3 al evangheliei după Ioan ne prezintă patru fapte sigure, stabilite de Dumnezeu:

- Tatăl iubește pe Fiul.
- El a dat toate în mîinile Fiului.
- Cine crede în Fiul are viața veșnică.
- Cine n-ascultă de Fiul... mînia lui Dumnezeu rămîne peste el.

Iată deci patru fapte care nu sînt simple păreri omenești, întemeiate pe experiența noastră, ci fapte dumnezeiești de neschimbat. În ce fel cutare fapt are efect asupra ta atunci cînd îl crezi, aceasta este cu totul altă chestiune și el devine atunci o parte a sentimentului sau a experienței tale.

Să luăm un exemplu. Un tînăr trebuie să intre, la majorat, în posesia unei averi mari. Dar el spune tatălui său: „Eu nu simt că am 21 de ani. Apoi m-am văzut de dimineață în oglindă și

sînt îndreptăţit să cred că nu am înfăţişarea pentru această vîrstă. În sfîrşit, mulţi din prietenii mei apropiaţi sînt convinşi că nu pot avea mai mult de 18 sau 19 ani. Cum aş putea atunci să fi atins majoratul?"

Ce va face în cazul acesta tatăl? Simplu, va scoate actele sau registrul familiei şi, dacă ce va găsi înscris în ele nu va reuşi să convingă pe fiul lui, nimic altceva nu va putea.

„Dar”, veţi spune, „cine ar fi atît de nesocotit ca să vorbească aşa?” Răspund: Luaţi seama să nu faceţi voi înşivă o nesocotintă mai mare. Nu s-ar putea tăgădui că astăzi mulţi creştini care mărturisesc că si ei cred în Hristos, urmează acelaşi fel de argumente, si aceasta cu toate că există mărturii deosebit de clare ale Cuvîntului lui Dumnezeu. Si dacă mărturia scrisă a tatălui în registrul familiei este de ajuns pentru a convinge pe fiul său de vîrsta lui adevărată, oricare ar fi sentimentele lui în această privinţă, desigur, Cuvîntul scris al lui Dumnezeu, care iese din „gura lui Dumnezeu”, trebuie să fie de ajuns ca să ne dea siguranţa deplină a binecuvîntării noastre veşnice. Observaţi cum în Matei 4.4, Hristos leagă cuvintele acestea, „este scris”, cu: „gura lui Dumnezeu”. Aşa face credinţa totdeauna. Să trecem acum la cercetarea celor patru fapte menţionate mai sus.

1. Tatăl iubeşte pe Fiul. Credeţi faptul acesta?

„Desigur, cred”, vă este răspunsul.

Dar simţiţi că Tatăl iubeşte pe Fiul?

„Nu este vorba de ce gîndesc sau simt eu”, îmi răspundeţi, „sînt sigur pentru că aşa spune Cuvîntul lui Dumnezeu. Acesta este un fapt, îl primesc aşa cum este şi îl cred”.

2. Si a dat toate lucrurile în mîinile Lui.

Veţi spune: „Eu cred tot atît de hotărît şi faptul acesta”.

Dar îl credeţi pentru că îl simţiţi sau pentru că vedeţi că Dumnezeu a pus toate lucrurile în mîinile Fiului?

„Nici una, nici alta”, răspundeţi; „sînt convins deplin de faptul acesta, pentru că Dumnezeu l-a spus”.

Să trecem acum la cel din urmă fapt:

4. Cine nu ascultă de Fiul... mînia lui Dumnezeu rămîne peste el.

Vă mai întreb: Credeţi faptul acesta, că mînia lui Dumnezeu rămîne peste cel necredincios? Poate că veţi răspunde afîr mativ. Dar în cazul cînd cel necredincios nu simte lucrul acesta?

„Și atunci", veți spune, „mînia lui Dumnezeu rămîne peste el". Că el simte sau nu, lucrul nu rămîne mai puțin adevărat. Acesta este un fapt scris în Cuvînt și „Cuvîntul lui Dumnezeu rămîne în veac" (Isaia 40.8). „Dar", vă grăbiți să adăugați, „eu nu sînt un necredincios, eu cred cu adevărat în Fiul lui Dumnezeu".

Bine, atunci să gîndim acum la cel de al treilea fapt, pe care înadins l-am lăsat la urmă:

3. Cine crede în Fiul are viața veșnică. Într-unul din versetele dinainte citim:

„Cine primește mărturia Lui, adevărește că Dumnezeu spune adevărul" sau, după altă traducere, „cine a primit mărturia Lui, a adevărit că Dumnezeu este adevărat" (versetul 33). Și observați că Dumnezeu nu numai că a dat o mărturie clară cu privire la Fiul Său preaiubit, dar de nenumărate ori El a arătat faptele cele mai sigure cu privire la cei care cred într-adevăr în El.

„Dacă cel puțin aș putea crede că sînt mîntuit, aș fi mîntuit", spunea într-o zi o persoană, „dar eu n-am încă destulă credință". Oricît de apropiată de adevăr ar părea o astfel de vorbă, ea nu este a evangheliei. Dumnezeu nu spune: „Dacă ați avea destulă credință ca să credeți că aveți viața veșnică, o veți avea". Ar însemna să faci atunci un mîntuitor din credința ta și să-L înlături pe Hristos. Dar dacă eu cred în Fiul Său, Dumnezeu spune cu privire la mine un fapt simplu, că adică eu am viața veșnică și, în ce mă privește, n-am altceva de făcut decît să confirm că Dumnezeu „este adevărat". Dacă mînia lui Dumnezeu rămîne peste cel care nu crede, fie că el o simte sau nu, tot așa cel care crede are viața veșnică, fie că el s-ar gîndi sau nu să simtă îndeajuns viața aceas ta.

Două imposibilități

Dar vreun suflet tulburat va spune, poate: „Nu aceasta îmi este greutatea; nu mă îndoiesc o clipă că cel credincios are acum viața veșnică, dar, comparînd experiența mea de fiecare zi cu alte adevăruri foarte clare ale Cuvîntului lui Dumnezeu, ajung să mă îndoiesc că eu as fi născut din nou.

„În cea dintîi epistolă a lui Ioan, de ex empla, găsesc trei fapte neclintite care caracterizează pe cel care este „născut din Dumnezeu" și înțeleg prea bine că ele nu se potrivesc deloc cu starea mea.

„1. El nu practică păcatul... și nici nu poate păcătui (1 Ioan 3.9).

„2. El este biruitor asupra lumii (capitolul 5.4).

„3. Cel Rău nu se atinge de el (capitolul 5.18).

„Dar, în fața acestor cuvinte hotărîte ale Scripturii, eu sînt obligat să mărturisesc:

„1. că eu pot păcătui și, din nenorocire, eu păcătuiesc;

„2. că în loc de a fi biruitor asupra lumii, ea are mereu biruință asupra mea;

„3. că vrăjmașul mă învinge mereu și pe bună dreptate mă atinge.

„Este de mirare atunci, spui dumneata, că sînt tulburat adesea și chiar îngrozit de astfel de locuri din Scriptură, în fața experienței mele proprii?"

În adevăr, toate acestea nu mă miră, însă pentru a vă încuraja, dați-mi voie să vă spun că cei care sînt „morți în păcatele lor" nu cunosc astfel de neliniști. Numai cei care s-au întors la Dumnezeu pot să dorească să răspundă gândurilor și dorințelor lui Dumnezeu. Cel care este neîntors la Dumnezeu nu dorește deloc să-I cunoască voia. „Nu este teamă de Dumnezeu înaintea ochilor lor" (Romani 3.18).

Dar ați menționat o imposibilitate, că „cel născut din Dumnezeu nu poate păcătui". Să ne gândim puțin la acest loc din Romani 8.7,8: „Gîndirea firii păcătoase (a cărnii) este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune legii lui Dumnezeu și nici nu poate. Iar cei care sînt în firea păcătoasă nu pot să placă lui Dumnezeu".

Notați bine aceste contraste importante:

„În firea păcătoasă", „nu pot să placă lui Dumnezeu".

„Născut din Dumnezeu", „nu poate păcătui".

Este cazul să spunem aici că Scriptura folosește cuvîntul „carne" cel puțin în două feluri:

1. Cuvîntul acesta este folosit pentru a arăta trupul fizic, astfel: Dumnezeu S-a „arătat în carne", adică în trup (1 Timotei). Și Pavel, scriind colosenilor, spune în capitolul 2.1: „Toți cei care nu mi-au văzut fața în carne", adică în trup.

2. Același cuvînt este folosit pentru a arăta firea naturală decăzută a oricărui copil al lui Adam, otrăvită de păcatul care locuiește în ea și care este izvorul tuturor faptelor rele pe care le face omul. „Carnea (firea păcătoasă) poartă împotriva Duhului" (Galateni 5:17).

Două firi distincte în aceeași persoană

Cînd ne-am născut am primit o fire rea, atît de rea încît îi este cu neputință să se supună. Ea nu poate să placă lui Dumnezeu. „Iată", spune psalmistul, „am fost născut în nelegiuire și în păcat m-a conceput mama mea" (Psalmul 51.5).

Dar atunci cînd a avut loc nașterea noastră spirituală (sau nașterea din nou) am primit, prin lucrarea suverană a Duhului, o fire cu totul deosebită, o „fire dumnezeiască" (2 Petru 1.4), un om nou, o viață nouă. Domnul spune lucrul acesta, în cîteva cuvinte, lui Nicodim: „Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duh este duh". Cel credincios are deci două

firi, una „născută din carne” și care, datorită însăși felului ei de a fi, „nu poate să placă lui Dumnezeu” și cealaltă născută din Duhul și care, chiar datorită felului ei de a fi, nu poate păcătui, pentru că este născută din Dumnezeu. În capitolul 7 din Romani vedem aceste două firi menționate împreună, de exemplu în cel din urmă verset:

„Astfel, deci, cu mintea (sau cu duhul înnoit) eu slujesc legii lui Dumnezeu, dar cu firea păcătoasă, legii păcatului”. Și în versetele 22,23: „Căci după omul dinăuntru îmi place legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii minții mele...” Un exemplu simplu ne poate ajuta.

Un gospodar a pus o cloșcă pe niște ouă de rață și de găină. Când a venit ziua să iasă puii din găoace, găina s-a aflat mamă a două feluri foarte deosebite de ființe mici. Nu s-a neliniștit din pricina aceasta, însă într-o zi a văzut, spre marea ei spaimă, că bobocii de rață au fugit spre o mlaștină din vecinătate și erau atât de încântați de prima lor plimbare pe apă, încât cloncănitul și chemările stăruitoare ale mamei lor n-au fost în stare să-i aducă pe uscat. Puii de găină, dimpotrivă, n-au arătat nici cea mai mică dorință de a se aventura într-un astfel de loc și ar fi fost tare nenorociți dacă ar fi fost duși acolo cu sila. Sînt deci aici două firi foarte distincte, cu gusturi și obiceiuri cu totul diferite. Cea care provine din oul de rață are firea acesteia; cea care provine din oul de găină are firea găinii, cu toate că atît una cît și cealaltă au fost clocite în același cuib. Dar toți gospodarii de pretutindeni, ajutați de toți oamenii de știință, n-ar putea reuși vreodată să schimbe firea unui pui de rață în cea a unui pui de găină. Fiecare din ele își va păstra firea pe care o are.

Iar cele două firi ale creștinului sînt de mii de ori mai distincte, datorită diferenței originii lor. Una vine de la om — de la omul pierdut, vinovat, căzut — cealaltă este de la Dumnezeu, în toată sfințenia firii Sale fără pată. Una este omenească și pătată, cealaltă este dumnezeiască și prin urmare desăvîrșit de curată. Orice gînd sau faptă rea în cel credincios trebuie deci să vină de la firea lui păcătoasă; orice faptă aprobată de Dumnezeu își are izvorul în firea primită prin nașterea din nou. Dar o altă întrebare importantă își are locul aici:

Este firea păcătoasă îmbunătățită prin nașterea din nou?

Nu este decît un singur răspuns: Nimic nu poate îmbunătăți firea păcătoasă. Încercarea a fost făcută în toate felurile, de la căderea lui Adam în Eden, pînă la crucea lui Hristos. Și care a fost rezultatul acestei încercări? Omul de bunăvoie a călcat legea sfîntă a lui Dumnezeu, atunci cînd Dumnezeu îi cerea să asculte de ea. Fiul Său a fost dat morții cu toată cruzimea, cînd a venit în har să viziteze pe om. În loc deci ca prezența vieții divine să amelioreze firea

păcătoasă, ea nu face altceva decît să-i arate stricăciunea totală. Dacă ați da unui cerșetor sărman o haină nouă, credeți că ea ar înfrumuseța înfățișarea zdrențelor lui vechi, deșirate?

Atunci, veți spune, dacă firea mea nu poate fi nici iertată, nici îmbunătățită, alte două greutăți se arată:

„1. Cum aș putea fi scăpat de ea? „2. Cum aș putea s-o țin în stăpînire?” Înainte de a da răspuns, să notăm deosebirea de seamă pe care Scriptura o face între:

„Păcatul” sau firea păcătoasă și „păcatele” omului

Principiul rău, născut în noi din fire, este deseori numit păcat, în timp ce faptele, cuvintele și gîndurile rele care rezultă din această fire stricată sînt numite păcate. Această deosebire se face în 1 Ioan 1.8,9: „Dacă zicem că nu avem păcat, ne înșelăm singuri” și mai departe: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele”. Această distincție este de toată însemnătatea, căci dacă Scriptura ne învață că Dumnezeu iartă faptele noastre vinovate, adică păcatele noastre, datorită sîngelui lui Hristos, ea ne arată de asemenea că Dumnezeu nu iartă nicidecum păcatul în firea păcătoasă, ci îl „condamnă” sau îl judecă. Să explic ce înseamnă aceasta.

Să presupunem că ați avea un copil cu un caracter violent. Într-o zi, într-un acces de mînie, el aruncă o carte în capul fratelui său și din aceeași lovitură sparge o oglindă. Dar îi pare rău, își mărturisește fapta ca rea și îl iertati cu toată inima. Ce veti face însă cu caracterul lui furios, care l-a dus la o astfel de faptă? Îi veți ierta acest fel al lui de a fi? Cu neputință; sînteți împotriva unui astfel de caracter și l-ați face să dispară dacă ați putea.

Tot așa, caracterul cel rău (cu toate că el nu ar fi decît una din trăsăturile unei firi rele) ar corespunde păcatului care locuiește în noi, în timp ce desfășurarea activității sale rele care îl face să rănească pe fratele său și să spargă oglinda ar corespunde păcatelor. Și cu toate că Dumnezeu iartă fără plată păcatele celui credincios, El niciodată nu iartă păcatul. În dreptatea Sa, El nu poate decît să-l condamne; numai moartea te poate scăpa de el.

Iată ce scrie în Romani 8.3: „Dumnezeu, trimițînd pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare omului păcătos și pentru păcat, a condamnat păcatul în firea păcătoasă”.

Am murit împreună cu Hristos

Primele capitole ale epistolei către Romani se ocupă de mîntuirea de păcate, iar în capitolul 6 apostolul ne arată cum sîntem scăpați de păcat. Cel din urmă verset din capitolul 4, de exemplu, vorbește de Hristos ca fiind „dat pentru greșelile noastre și... înviat pentru îndreptățirea noastră”; și consecința binecuvîntată a faptului că El S-a dat în felul acesta este

că cei care cred în El sînt iertați pe drept, adică sînt „îndreptățiți” și au „pace cu Dumnezeu”. „Cine a murit”, spune în Romani 6.7, „este eliberat de păcat”.

Ați putea să vă faceți o idee despre deosebirea dintre aceste două lucruri, comparînd curățirea celui leproș (Leviticul 14.1-7) cu cea a lui Naaman (2 Împărați 5).

Observați, în cel dintîi din aceste locuri, că leproșul sărman, cu totul incapabil de a face ceva pentru curățirea lui, nu are decît să stea liniștit, asistînd, pentru a spune așa, la tot ce se făcea pentru el. Pasărea „vie și curată” este muiată în sîngele celeilalte păsări înjunghiate, apoi preotul îi dă drumul să zboare pe cîmp; deci leproșul, necurat, vede în acest simbol pe cineva care este „viu și curat” afundat în moarte pentru el. Pasărea care îi ia locul, muiată în sînge, zboară apoi în văzduh și leproșul este declarat curat, prin cuvintele preotului.

Tot așa, „Hristos a suferit o singură dată pentru păcate, Cel Drept pentru cei nedrepti, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3.18) și, prin urmare, nici o pată nu se mai poate găsi asupra noastră, nici o învinuire nu ni se mai poate aduce, nouă care credem în El.

„Sîngele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1.7) și „de orice n-ați putut fi îndreptățiți prin legea lui Moise, oricine crede este îndreptățit prin El” (Faptele Apostolilor 13.38,39).

Să trecem acum la cazul lui Naaman. Aici, nu mai vedem vreo altă persoană care să coboare în moarte pentru el; trebuie ca el însuși să intre în Iordan, simbolul morții. Nu mă întind asupra a ceea ce rezultă de aici; este desigur de ajuns de observat că avem aici imaginea faptului că ceea ce a fost el ca leproș a dispărut în moarte.

Scriptura ne învață deci nu numai că Hristos a coborît în moarte pentru cel credincios, dar că și credinciosul, ca și Naaman, a intrat el însuși în moarte. El a murit împreună cu Hristos (Romani 6.8).

Totuși este o deosebire mare între mîntuirea noastră și cea a lui Naaman. El a fost scăpat de prezența plăgii, în timp ce noi nu vom fi scăpați de prezența păcatului care locuiește în noi, decît atunci cînd vom părăsi această lume, fie la moarte, fie la venirea Domnului.

Astfel, tot ce sîntem din fire, ca și tot ce am făcut noi, a fost deja judecat la cruce, iar Cel care a purtat păcatele noastre a spus: „S-a sfîrșit”. Cine deci ne va mai condamna? Nu rămîne nimic de condamnat. Dacă Satan vine să ne aducă păcatele înainte, noi nu vom căuta nici să le tăgăduim, nici să le găsim scuze, ci vom răspunde simplu: „Hristos a murit pentru păcatele mele”. Dacă el caută să ne tulbure prin gîndirea la firea noastră păcătoasă, vom adăuga: „Și eu de asemenea am murit”.

Trebuie să te simți mort?

Aici apare o greutate practică pentru multe suflete. Am auzit odată pe un credincios rugându-se foarte stăruitor „să i se dea să simtă că era mort împreună cu Hristos”. Dar Dumnezeu ne spune oare vreodată să simțim că sîntem morți? Nu; **El** ne spune să ne „socotim morți”, „morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Hristos Isus” (Romani 6.11). Trebuie să credem că sîntem morți împreună cu Hristos, simplu, pentru că Dumnezeu ne spune acest lucru și nu pentru că noi l-am simțit, căci niciodată nu-l vom simți. Dumnezeu ne spune că în fața ochilor Lui așa stau lucrurile și El vrea ca noi să le credem tot așa de simplu cum credem în faptul morții lui Hristos pentru păcatele noastre. Dumnezeu socoteste moartea Locuitorului nostru ca fiind moartea noastră, iar socotelile credinței sînt totdeauna de acord cu cele ale lui Dumnezeu.

În felul acesta vechea noastră poziție, ca fii ai lui Adam cel căzut, a luat sfîrșit înaintea lui Dumnezeu la cruce, unde, cum spune Scriptura: „Omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu Hristos” (Romani 6.6). Acum noi sîntem în legătură de viață cu cel de al doilea Adam, Hristos Cel înviat sau, cum se spune în Romani 7.4, ne-am căsătorit „cu un Altul, cu Cel care a înviat dintre cei morți”.

Cei credincioși au fost introduși într-o poziție cu totul nouă. Cel care a luat pedeapsa noastră, fiind făcut păcat pentru noi pe cruce, acum este înviat dintre cei morți și Dumnezeu ne vede „în El”. Noi sîntem dreptatea lui Dumnezeu în Hristos și prin urmare sîntem pentru totdeauna la adăpost de orice condamnare.

Comuniunea cu Dumnezeu și păcatul

„Dar cum se poate, va zice cineva, ca prezența în cel credincios a unui lucru atît de rău ca firea păcătoasă, să nu fie o piedică în calea comuniunii cu Dumnezeu?”

Un tată împreună cu fiul său sînt într-o zi acasă, bucurîndu-se de o comuniune fericită; ei au împreună, asupra tuturor lucrurilor, aceleași gânduri și aceleași sentimente. Chiar atunci, un alt copil care tocmai vine de la o plimbare făcută prin pădure, intră în cameră și pune pe masă niște boabe de mătrăgună. Îndată tatăl le vede și știe că sînt o otravă de care trebuie să te păzești să guști, și poruncește să fie luate de acolo. Dacă fiul împărtășește gîndirea tatălui cu privire la otrava aceea și o privește ca el, veți înțelege de îndată că prezența acelor boabe rele n-a dat loc nici la cea mai mică ruptură a comuniunii dintre tată și fiu. Dar dacă fiul este înșelat de aparența frumoasă a fructelor acestea și nu primește judecata pe care o are tatăl asupra lor, dacă încearcă să păstreze boabele de mătrăgună, atunci el este în afara comuniunii

și, dacă le gustă, poate fi sigur că va suferi consecințele. Dacă totuși își mărturisește dorința rea, atunci el este adus în stare să vadă nebunia unui astfel de lucru; și, făcînd la fel ca tatăl, condamnînd boabele acelea rele, va găsi astfel din nou comuniunea pierdută.

Cînd cel credincios, pe care Dumnezeu l-a învățat adevărurile acestea binecuvîntate, descoperă că păcatul locuiește încă în el și că firea lui este tot atît de rea ca niciodată, și chiar mai rea ca niciodată, el poate, în loc să încerce fără folos s-o îmbunătățească, să ia partea lui Dumnezeu împotriva ei. El n-o consideră decît ca un vrăjmaș de moarte, de care totdeauna trebuie să te pazești și niciodată să n-o tolerezi. El știe că Dumnezeu a condamnat-o în întregime la cruce, și prin urmare și el însuși o condamnă în întregime. El se socotește mort față de păcat și „viu pentru Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru”.

Cum ne vede Dumnezeu?

Ce har că Dumnezeu nu mai așteaptă nimic bun de la firea păcătoasă, ci a pus-o deoparte pentru totdeauna ca un lucru cu desăvîrșire rău! Dar mai mult, ea nu mai are nici un drept asupra noastră. Noi nu mai sîntem datori firii păcătoase, „ca să trăim potrivit firii păcătoase” (Romani 8.12); și, cu toate că sîntem răspunzători să arătăm cea mai mare veghere ca s-o împiedicăm să lucreze, Dumnezeu, prin moartea și învierea lui Hristos, ne face s-o considerăm ca neavînd nici un loc în poziția cea nouă în care am fost așezați înaintea Lui. Crucea lui Hristos a rupt pentru totdeauna legătura care ne unea cu cel dintîi Adam, decăzut, iar Duhul Sfînt a adus în sufletele noastre viața Celui din urmă Adam, înviat.

Dumnezeu nu ne mai vede deloc ca fiind „în firea păcătoasă”, ci „în Duhul” și singura viață pe care o avem acum înaintea Lui este viața lui Hristos. De aceea apostolul putea spune: „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Galateni 3.30).

Să cercetăm acum întrebarea următoare:

Care este secretul puterii noastre?

Amintiți-vă istoria găinii și a puilor pe care i-a clocit. Deznădejdea ei este imaginea pe care o arată o mulțime de suflete în zilele noastre. Care este cauza spaimei ei? Simplu: îi era imposibil să-i schimbe pe puii de rață și să-i facă așa cum instinctul ei natural îi spunea că ar trebui să fie puii. Cu cît bobocii de rață se măresc, cu atît sînt mai hotărîți să pornească pe apă îndată ce au cea mai neînsemnată ocazie. Uneori, este adevărat, ei vin să se odihnească sub

aripile ei și atunci ea își închipuie că în sfârșit a căpătat biruința și i-a făcut mai buni. Dar vai, dezamăgirile vin unele după altele, căci ei merg din rău în mai rău! Într-o zi gospodarul, auzind țipetele deznădăjduite ale găinii, trimite pe fetița lui să-i împiedice pe boboci de a intra în mlaștină, căci vede bine că neliniștea găinii, din cauza lor, îngreuiază grija pe care ea ar trebui s-o dea puilor.

De îndată, ajutorul aceasta aduce odihnă adevărată găinii, căci, deși ea n-a găsit mijlocul de a ameliora apucăturile micilor hoinari, ea are cel puțin acum o putere care să-i țină în frâu.

Oricine este născut din Duhul lui Dumnezeu are instinctele deosebite ale firii celei noi care i-a fost dată, instincte care își găsesc plăcerea în voia lui Dumnezeu și se supun îndrumării Cuvântului Său. Dar el descoperă că are a face de asemenea cu niște instincte și dorințe care au un caracter cu totul opus și sînt specifice firii păcătoase. Sînt astfel „lucrurile firii păcătoase” și „lucrurile Duhului”. Felul de a fi și năzuințele acestor două firi sînt în opoziție unele altora.

Dar ceea ce-l tulbură pe cel de curînd întors la Dumnezeu este că nu poate face din firea păcătoasă ceea ce Cuvîntul lui Dumnezeu cere de la un suflet născut din nou; și legea nu-i poate veni în ajutor în această luptă, căci ea nu-i poate da putere. Cu alte cuvinte, el încearcă să împlinească ceea ce Dumnezeu a spus că este cu totul imposibil, adică să supună firea păcătoasă legii Sale sfînte (Romani 8.7,8). El află că firea păcătoasă vrea să gîndească la lucrurile firii păcătoase, că ea este vrăjmașă legii lui Dumnezeu și lui Dumnezeu însuși. Și, așa fiind lucrurile, cu cît sufletul se va sili să atingă imposibilitatea aceasta, cu atît mai mare îi va fi disperarea. În adevăr, a aplica firii păcătoase legea, pentru a căuta ca firea păcătoasă să se supună legii, înseamnă a nu face altceva decît să arăți tot mai mult nelegiuirea ei de disperat. Dacă aruncați apă peste varul nestins, în loc să-l răciți, nu realizați altceva decît să faceți să se vadă focul care mocnește înăuntru. Așa este și cu firea păcătoasă: aplicați-i legea și ea nu va face decît să dezvăluie „vrăjmășia” pe care o ascundea deja în sine. „Prin lege vine cunoștința păcatului” (Romani 3.20). Cel credincios are, este adevărat, o fire care „vrea să facă binele”, dar el află că „răul este lipit de el”; și, în sfîrșit, el este scăpat atunci cînd, renunțînd la o luptă cu totul disperată, privește în afara lui însuși și strigă: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va scăpa din acest trup de moarte?” Atunci el mulțumește lui Dumnezeu prin Isus Hristos.

În felul acesta el a învățat (ceea ce orice om trebuie să învețe pentru a realiza mîntuirea într-un mod experimental) mai întîi ca „firea păcătoasă” nu este bună de nimic și că nu este nici bine în ea, nici remediu pentru ea (Romani 7.18; 8.7); și în al doilea rînd, că în însăși firea cea nouă cu dorințele ei minunate, nu este putere reală nici pentru bine, nici împotriva răului.

Dar Duhul lui Dumnezeu face mai mult decît să dea viața unui păcătos mort; El devine după aceea puterea vieții celei noi. Atunci cînd cel de curînd întors la Dumnezeu crede „evanghelia mîntuirii sale”, Duhul Sfînt, ca o Persoană distinctă, intră în el și face din el locuința (Efeseni 1.13). El este „pecetluit” pentru „ziua răscumpărării”, adică a răscumpărării trupului (Efeseni 4.30; vedeți și Romani 8.9,14,16, precum și cuvintele Domnului, în Ioan 14.17). Potrivit celor scrise în 1 Corinteni 6.19, trupul lui devine „templul Duhului Sfînt” care este în el. El nu mai este al lui, ci a fost „cumpărat cu preț”.

Am văzut, acum cîteva luni, anunțul următor pe zidurile unei case mari care părea să fie un hotel: „Această casă va fi deschisă din nou” la cutare dată, „sub o conducere nouă”. Am înțeles că își schimbase stăpînul și acum avea un proprietar nou. Anunțul acesta m-a făcut să gîndesc de îndată la locul pe care l-am citat, 1 Corinteni 6.19, 20. Casa era aceeași; ferestrele, ușile, sobele, dependințele, nu se schimbaseră, dar casa avea un proprietar nou și prin urmare „o conducere nouă”.

Asa este și cu cel credincios. El este aceeași persoană, cu aceleași însușiri pe care le avea înainte de întoarcerea sa la Dumnezeu; poate că are aceeași ocupație; aceleași condiții îl înconjoară în societate, dar el a devenit proprietatea personală a altuia. El aparține „lui Hristos” și în felul acesta este acum așezat sub „o conducere nouă”, căci Duhul Sfînt rămîne în trupul creștinului, făcînd din el locuința Sa și de aici înainte va conduce casa după principii cerești. Cît de solemn este lucrul acesta și în același timp cît de prețios!

Aici este deci puterea celui credincios pentru orice activitate potrivită pentru Dumnezeu. Prin acest mijloc are el puterea de a se împotrivi firii păcătoase, pentru a face „să moară faptele trupului” (Romani 8.13). Ni se spune în Galateni 5.17 că „firea păcătoasă poartă împotriva Duhului și Duhul împotriva firii păcătoase; și lucrurile acestea sînt opuse unul celuilalt”, pentru ca noi să nu practicăm lucrurile pe care le-am vrea. Partea noastră este să fim atenți „să nu întristăm” pe Cel care a venit să ne „călăuzească”, pe „Duhul Sfînt al lui Dumnezeu” cu care am fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării (Efeseni 4.30).

Dar, va întreba cineva, dacă firea cea rea este încă în orice persoană care s-a întors la Dumnezeu, totdeauna gata să-și ceară drepturile, cum spune Cuvîntul scris că

Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește.

Observați mai întîi că nu este vorba de un lucru extraordinar la care ajung numai unele persoane care, potrivit unei expresii folosite, au „credință pentru aceasta”. Locul acesta cuprinde pe toți cei născuți din nou: „Oricine este născut din Dumnezeu”.

„Dar”, veți mai spune, „aceasta contrazice cu totul ce experimentez eu în mine însumi sau ce văd alții”. S-ar putea să pară că este așa, dar să cercetăm locul mai de aproape și cu rugăciune, aducându-ne aminte că cel dintâi pas pentru a înțelege Cuvântul lui Dumnezeu este să-l credem. „Prin credință înțelegem” (Evrei 11.3). Vă voi aminti un exemplu, deseori folosit de un slujitor al lui Dumnezeu care acum este la Domnul, cel al altoirii mărului, altoire care se face în trunchiul mărului sălbatic. Stiti, fără îndoială, că se începe cu tăierea mărului sălbatic, apoi se introduce cu grijă în el „altoiul”, care nu este altceva decât o rămurică de măr bun, protejată de un strat de pământ pus în jurul tăieturii, și este lăsat să se dezvolte în timpul primăverii și verii.

Să ne ducem cu gândul în livada în care a fost plantat pomul acesta și să stăm de vorbă cu grădinarul.

— Cum numiți dv. pomul acesta? îl întrebăm noi.

— Un măr, răspunde el.

— Dar de ce nu spuneți că în parte este un măr sălbatic și în parte un măr altoit?

— Pentru că nu poate fi în gândul unui grădinar să se exprime în felul acesta. A fost odată, este adevărat, un măr sălbatic din pădure, acum este un pom bun în livadă. Este în adevăr același exemplar, dar când l-am tăiat, istoria lui ca pom sălbatic a luat sfârșit. Și din ziua în care altoiul cel nou a început să dea semn de viață, istoria sa cea nouă ca măr bun a început.

— Dar acest măr nu mai face mere sălbatice?

— Nu; și, mai mult, nici nu poate. Este tot atât de imposibil mărului bun să dea mere sălbatice cum era imposibil mărului sălbatic să producă mere bune.

— Vreți deci să spuneți că nu rămâne pomului acestuia nimic din firea mărului sălbatic?

— Desigur, dar precizez că nu este nimic în el din mărul sălbatic care să nu fi fost condamnat ca sălbatic și, dacă ar da semne de viață, lăstărind din trunchiul cel vechi, as lua imediat foarfeca și n-as cruța nici cel mai neînsemnat lăstar.

Să gândim la aplicația acestei imagini. Mărul sălbatic reprezintă un om în starea sa naturală, înainte de a se fi născut din nou. Când se naște din nou, o viață nouă, asemenea altoiului de măr, ia ființă în el prin Duhul și prin Cuvânt.

În epistolele sale, apostolul Ioan vorbește în general într-un mod abstract. După cum grădinarul susținea că pomul era un măr bun, tot așa Ioan, în locul din Scriptură la care ne-am oprit, îl privește pe credincios numai sub aspectul firii celei noi, al vieții dumnezeiești pe care o are, ca unul care este născut din Dumnezeu. Și, după cum este cu neputință ca un măr (privit simplu, ca măr) să dea roade sălbatice, și aceasta pentru că este un măr, tot așa este cu

neputință ca cel născut din Dumnezeu (privit ca născut din nou) să practice păcatul. Sămînța lui rămîne în el și „el nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu”. Cum ar putea o fire dumnezeiască să păcătuiască?

Firea aceasta dumnezeiască, Hristos a arătat-o în tot timpul vieții Sale pămîntești. El n-a săvîrșit păcat. Cum ar fi putut să facă așa ceva? El a biruit lumea, Cel Rău neputîndu-se atinge de El. „Stăpînitorul lumii acesteia vine, dar el n-are nimic în Mine” (Ioan 14.30). Și, așa cum am văzut deja, aceleași lucruri sînt adevărate cu cei care sînt născuți din Dumnezeu, în așa fel încît apostolul poate spune: „lucru care este adevărat în El (Hristos) și în voi”. Cît de minunat! Și putem striga într-o adorare sfîntă: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu; și sîntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El” (1 Ioan 3.1).

Dar, deși prezentînd firea dumnezeiască în modul acesta abstract și absolut, apostolul nu trece sub tăcere existența firii păcătoase în cel credincios. Astfel, în 1 Ioan 1.8 el spune: „dacă zicem că n-avem păcat, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi”. Apoi în capitolul 2.1 sîntem îndemnați să nu păcătuim; și, dacă ajungem să cădem în păcat, remediul ne este indicat, este Avocatul pe care îl avem la Tatăl, Isus Hristos Cel drept, care ne face să găsim iar comuniunea cu Tatăl, aducîndu-ne, ca pe copii ai Săi rătăciți, să ne recunoaștem nebunia și să ne mărturisim păcatele. Mai mult, avem în capitolul 1.9 asigurarea plină de mîngîiere că „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice fărădelege”. De ce este El credincios și drept? Pentru că Isus Hristos, Cel drept, a săvîrșit o dreptate deplină o dată pentru totdeauna, vîrsîndu-Și sîngele scump pe cruce.

În epistolele lui Pavel, Duhul Sfînt ne prezintă scăparea deplină a celui credincios de poziția lui cea veche în Adam și ne arată locul său ca fiind îndreptățit pe deplin și acceptat în mod desăvîrșit în Hristos. El ne arată că, deși sînt două firi distincte în cel credincios, Dumnezeu socotește că starea noastră veche de măr sălbatic a luat sfîrșit înaintea ochilor Săi, pe calea dreptății, la cruce; că noi am fost „tăiați” ca oameni în firea păcătoasă (Coloseni 2.11) și că nu mai sîntem priviți în firea păcătoasă; în felul acesta, el poate vorbi de timpul cînd eram în firea păcătoasă (Romani 7.5) și în Romani 8.9 poate să afirme, simplu, că noi nu mai sîntem în firea păcătoasă, ci în Duhul. Este ca și pomul acela care, dacă ar putea vorbi, ar spune: „Eu nu mi-am pierdut individualitatea, ca pom, dar în timp ce altădată eram un măr sălbatic în fundul pădurii, acum sînt un măr cu roade în sufletului, cei care seamănă „în firea păcătoasă” și cei care seamănă „în Duhul” vor culege roadele în această lume. „Căci ce seamănă omul, aceea va

și secera" (Galateni 6.7,8). Dacă semănăm pentru firea păcătoasă", putem fi siguri că vom „secera stricăciunea: totuși nu trebuie să confundăm vreodată mâna Tatălui în cîrmuire sau în disciplină, în timpul de acum, cu dragostea veșnică a inimii Tatălui.

Să ne caracterizeze o constiință tot mai delicată și o neîncredere tot mai mare în noi înșine. Domnul să fie tot mai mult hrana noastră zilnică și Cuvîntul Său scump desfătarea noastră!

Cuprinsul

1. Afirmățiile Bibliei și sentimentele noastre
2. Două imposibilități
3. Două firi distincte în aceeași persoană
4. Este firea păcătoasă îmbunătățită?
5. Păcatul în firea păcătoasă și păcatele omului
6. Ai murit împreună cu Hristos
7. Trebuie să te simți mort?
8. Comuniunea cu Dumnezeu și păcatul
9. Cum ne vede Dumnezeu
10. Care este secretul puterii noastre
11. Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește
12. Ce fire voi hrăni